

FEJÉRMEGYEI NAPLÓ

Novam ephemeriden, cui titulus „Fejérmegyei Napló“, a vobis institutum ad catholicarum partium proposita promovenda, id equidem probamus libenter. (Az általános katólikusok törekvéseinek előmozdítására „Fejérmegyei Napló“ cím alatt létesített új lapot mi örömmel helyesljük.) XIII. Leó pápa Zichy Nándor grófnak, 1895. márc. 6-án.

Előfizetési árak:

Egészévre 12 korona, félévre 6 korona, negyedévre 3 korona.

Egyes szám ára 10 fillér.

Megjelenik minden kedden, csütörtökön és szombaton este.

Szerkesztőség: Jókai-utca 10.

Kiadóhivatal: Számmér Imre könyvnyomdája.

Iparpártolás.

Gazdasági politikáinknak leggyakrabban emlegetett jelszava az iparpártolás. Tudjuk, érezzük, hogy hazai iparunknak a legnagyobb mértékben szüksége van a támogatásra, mert különben elnyomja a külföldi ipar. Nagyönis tisztában vagyunk azzal, hogy anyagi jólétünk emeléséhez iparunk fejlesztése szükséges. Ámde jelszavainknak meg van ama szomorú sorsuk, hogy csak jelszavak maradnak, melyek mögött semmi cselekvés sincs, vagy csak terv nélkül való ide-oda kapkodás, diletáns hebehurgyaság, mely egy lépéssel sem viszi előbbre iparunkat.

Hazai iparunk pártolása és támogatása nem csak jogosult kíváncsalom, hanem a szükségesség által parancsolt követelmény. Látjuk, hogy iparunk mily messze elmaradt a külföld sokkal fejlettebb iparával szemben. A beállott versenyben csakis nagyiparunk egyik-másik produktuma képes megállni a piacon, míg kisiparunknak termékei nemcsak, hogy nem állják ki a versenyt a beözönlő külföldi termékekkel, de még idebent sem részesül a fogyasztó közönség részéről oly pártolásban, mint azt megérdemelné, mert a nagy közönség inkább vásárolja az olcsóbb külföldi csikkeket. Elsősorban is az államnak kötelessége iparunk fejlesztése érdekében oly intézkedések életbeléptetése, melyek biztosítják a hazai ipar fejlesztését, s ekkép elősegítik versenyképességét.

Beteges eszme az, hogy földmivelő

nép lévén, e téren kell boldogulásunkat keresnünk kizárólag. Ez eszmét csak úgy lehetne elfogadni, ha gazdasági tevékenységünket kizárólag gazdasági szempontok irányítanák. Ez esetben bele kellene nyugodni abba, hogy ez a nemzet nem képes ipart teremteni, s így hiábavaló mindama fáradság, melyet az ipar emelése érdekében hozunk. Ámde úgy egyesek, mint az egész nemzet távol vannak attól, hogy a gazdasági életben csakis gazdasági szempontokat tartsanak szem előtt. Belejárásnak politikai, nemzeti szempontok, melyek egyenesen felhívják az államot arra, hogy az ipar fejlesztése érdekében mindent megtegyen. mert ezáltal a nemzet vagyoni erceje emelkedik.

A szabadelvű kormányok iparpártolási politikájának hasznát eddig csak a nagyipar vette. Az állam támogatásba részesítette a nagy gyárakat, míg a kisipart egészen kilökte gondoskodásának köréből. Ez nem helyes, sőt határozottan káros eljárás. A nagyipar állami pártolásának módja pedig valóságos szatira. Az állam ugyanis vagy adóleengedés vagy szubvenczionálás útján támogatta a nagy gyárakat. E támogatás az egyoldalúság mellett a leghátrányosabb volt a kisiparra. Mert a mennyivel az állam segít egyes embereken adóleengedés vagy szubvenczionálás útján azért, hogy nagy gyárakat állítanak fel, ugyanannyival nagyobb terheket rak a többi adózókra. A segélyezésnek és támogatásnak ilyen módja azt jelenti, hogy az adózó nagyközönség, tehát úgy a mező-

gazdasággal, mint a kisiparral foglalkozók, segélyezik a nagyipart. Ez a kisiparos helyzetét tekintve valóságos szatira, mint-hogy állami kényszer mellett kénytelen segélyezni azt a nagyipart, mely neki versenytársa. Vagyis a kisiparos saját költségén teszi tönkre önmagát.

Elismerjük azt, hogy egyes nagyipari ágak állami szubvenczionálása vagy premiumok adományozása által idegen tőke is jön az országba — amire nekünk, tökeszegényeknek szintén nagy szükségünk van; ámde a tőke jövedelme, a kamat, kimegy külföldre, ugyancsak a nyereség is. De még az esetben is, ha a nagygyárosok honosságot szereznek s így a tőke és jövedelme is itthon marad, a tőke után való meggazdagodásnak a nemzet szempontjából csak akkor van haszna, ha ebből az összes honi termelés kivetheti részét. A nagy gazdaság az ipari tárgyak vásárlásában szokott nyilvánulni, — de ha nincs iparunk, a nagy gazdagodás reánk nézve értéktelen, mert a külföld ipara veszi hasznát.

Látható ebből, hogy a nagyipar állami pártolása, ha azzal karöltve nem jár a kisipar pártolása is, csak egy kis embercsoportot tesz gazdagra, míg a többieket elnyomja. Ideje volna már, hogy az eddig mostoha gyermeknek tekintett kisipart venné hathatósabb védelmébe az állam s ezáltal a közjólétet s a nemzet anyagi gyarapodását segítené elő.

A FEJÉRMEGYEI NAPLÓ TÁRCZÁJA.

É l e t.

Irta: M. Prigl Olga.

A modern írók és átlag az újabb belletrisztikai irány mintha csak célpontjául tűzte volna ki magának, — egyre a nyomorúságról regél szép, vonzó stylusban, a szegénységet festi olyan barátságos színekkel, hogy szinte büszkévé teszi az embert a tudat és örül, hogy szegénynek született. És ez nagyon okosan van így. Országot, népet, fajt egyáltalán uralkat ez az egy bűvös szó, a mivel a lange báli ruhák mutató, tetszetős kelméit is jelzik: illuzió! — Píatal leányaink nem bujják többé az olyan regényeket, a melyek grófkön, bárkon kezdik és a hősnők örökké igéző pongyolákban járnak, — hanem örülnek; ha az újjnyi vastag kis kötetben megtalálják a maguk egyszerű, kartonruhás hasonmását, a kit szintén csak egy nyolczszáz forintos kis hivatalnok vezet oltárhoz és egész rendjén való dolognak találják, hogy az édes papájuk, a mindenesetre okos és előrelátó író-ember is rájuk adja áldását. Lesz két takaros szobájuk, a kicsi tiszta szobába jut egy helyes kis garnitúra, csak aféle tarka szövettel áthuzott, a mit házilag is meg lehetne könnyen ujtani, ha egyszer rákerülne

a sor. Mondom, apró, tiszta, csinos minden, az ebédő egybe a hálósobával, az a tágasabbik, de legalább egészséges és világos. Az ablakai kertre nyílnak, a min beinteget a nyájas futóka és csaknem behajlik a rózsaszín. Téli át hamar befűlik, virító cseresep muskátlik mosolyognak a világos szögletekből, színes, égő-piros virágaik mintha beszélne: mi jó, hogy nem hagyatkoztunk beennünk a szélben, viharban, idebent a béke, a megnyugvás.

Bartosékhoz voltam híva a multkor vacsorára. Kint hullott az őszi eső, csapkodta a sárguló, vizes leveleket. Az utcázi lámpák szinte elvesztek a ködben. Odaát a szomszéd-ban valami hirtelen lett gazdag ur tartotta a szoaróját, le sem eresztették a vasfüggönyöket. Mint egy igazi, valóságos színházban, úgy sürrögtek forogtak a selyemruhás hölgyek, frakkos és egyenruhás urak. Bartos, a ki értem jött, nem állotta megjegyezni:

— Lássá, azok csinálják jól...

— Nevettem és vállalt vontam rá:

— Hadd csinálják:

Megtörölte a bajuszát, gondosan lecsoszogtatta vizes cipőiről a sarat a küszöbre kített gyékényen és úgy lépett be utánam a szobába, a hol már fel volt terítve. Az asztalon virág-csokor, pezsgős palaczkok, a nagy lámpa fölgyújtva és a gyermekek ünnepi ruhába öltöztetve jöttek sorba illedelmesen kezét csókolni. Bartosné befutott híreinkre a konyhából,

piros volt mind a két arca, összevissza esőkölt, megülett, mintha a testvére lettem volna, pedig mindössze egy rövid hónapja ismertük egymást. Én nevelőné voltam egy gazdag uri családnál. Bartos szintén odajárt, hogy a fiukat előkészítse latinra. Valahogy kisütöttük, hogy egy falubeliak volnánk s én azután minden kis szabad időmet náluk töltöttem.

Bartosné titkolódzva sugta a fülemben:

— Tudja-e édes kisasszony, mi van ma?

Szemei csillogtak a meglepődéstől és ülőbe kapva a legkisebb gyermekét, a dundit — odavitt az urához átfogatta vele a nyakát. És aztán gügyögve, becézgetve taníttatta rá: Isten éltesse, sokáig... apukát, anyukának...

Bizony tiz esztendeje, kérem hogy összeke-rültünk. Ha úgy visszagondolok rá, egy álom, egy kurta álom... (Assza meg velünk édes kis-asszony a mai estét, igazán, szívvel...)

Megszoritottam a kezüket.

A szomszédból áthallatszott a zene és a mig vacsoráltunk, Bartosné kinyitotta a felső ablakokat. Valósággal élveztünk a redutba vacsoráltunk, — mondta Bartos és felhajtott egy pohár pezsgőt. Ej haj! — egyszer élünk, egyszer mulassunk! — Hízd rá cigány!

Kivette zsebkendőjét, föltámaszkodott a könyökeire és úgy mulatott, mintha csak igazán a redutba mulatott volna. A gyerekek tágra nyitották a szemüket úgy bámulták az apja-

Mai lapunk 4 oldal.

UJDONSÁGOK.

— **Plebánosi eskü.** *Kiser Károly solymári és Fülöp István pilis-szentkereszti h. plebánok, dr. Steiner Fülöp megyesi püspök előtt f. hó 9-én tették le a plebánosi esküt.*

— **Gyermekek öröme.** Gróf Zichy Náándorné, mint minden évben, úgy ez idén is kellemesen örvendeztette meg az adonyi urodalomhoz tartozó *felső-czikolai* puszta iskolai növendékeit. Tizenkét gyermeket téli ruhával látott el s a többiek közt is sok hasznos ajándékot osztott ki. Ez ajándékok jórésze annál becsesebb volt, mert azokat a kegyes szívi grófné és leánya sajátkezűleg készítették. A gyermekek nevében *Csongédy Gyula* adonyi plebános mondott köszönetet.

— **Közigazgatási ülés.** Székesfejérvár szab. város közigazgatási bizottsága tegnap délelőtt tartotta ez évben első rendes havi ülését báró *Fiath Pál* főispán elnöke alatt. Jelen voltak: *Havrancsek József* polgármester, *Tóth István* főjegyző, *Fittler Béla* főügyész, dr. *Bierbauer Viktor* főorvos, *Kovács Elek* árvaszéki ülnök, *Plossek Ferencz* p. ü. igazgató, *Upházi Sándor* kir. ügyész, *Dieballa György* gazdasági előadó, *Quirini Gusztáv* főmérnök, id. *Almássy Ferencz*, *Alaghy Dező*, *Tóth Aladár*, dr. *Sáára Gyula*, *Tóth Artur*, dr. *Fanta Adolf* és dr. *Eisenbarth Károly* bizottsági tagok. A főispán üdvözlő szavai után elősorban a kisebb bizottságokat alakították meg, a következőképen: Az *arra-nygi fellébbzési bizottság* a hivataluknál fogva be nemlévő tagokon kívül megválasztották, illetve a főispán által kinevezettek: dr. *Fanta Adolf*, dr. *Sáára Gyula*, *Tóth Aladár* és dr. *Eisenbarth Károly* rendes tagokká, *Tóth Artur* és dr. *Löwy Károly* póttagokká; a *segélymi választmány*ba: *Tóth Aladár*, dr. *Sáára Gyula*, gr. *Festetics Banno*, *Plossek Ferencz*, *Quirini Gusztáv* és dr. *Eisenbarth Károly*. Ügyész helyettesül a főispán dr. *Rádoni Lajost* jelölte ki. A *börtönvizsgáló-bizottság*ba: dr. *Kövcsey István*, dr. *Fanta Adolf*, *Tóth Artur* és dr. *Löwy Károly*; a *mezőgazdasági ügyeknek másodfokú elbíráására kiküldött albi-zottság*ba rendes tagokká: id. *Almássy Ferencz*, *Tóth Artur*, dr. *Sáára Gyula*, és dr. *Kövcsey István*, póttagokká: *Alaghy Dező*, dr. *Fanta Adolf*, *Karl István* és dr. *Eisenbarth Károly*. Ezután az előadói jelentések következtek. Az országos erdőfelügyelőség átiratából kifolyólag elhatározottak, hogy a karácsonytűk elárúsítása a jövőben engedélyhez köthessék. Az eddig piacra került fenyő fászkákat ugyanis jórészt úgy lopkodták össze, miért is a fenti határozat nagyon helyén való volt, tekintettel különösen

az Erzsébet ligetben elültetett nagyszámú fenyőcsemékre. A t. főorvos jelentése szerint a múlt évben született összesen 1052, meghalt 891 egyén; december havában született 85, meghalt 60. Csupán *tiúdszépben* 125 egyén halt el az 1899. évben. A városi kórházban a le-folyt évben összesen 52 beteg ápoltatott, (ápo-lási napok száma 11.211,) elbocsátottat 436; meghalt 32, visszamaradt az év végén 32. További jelentésében a főorvos előadja, hogy az utcák és terek tisztántartására a múlt hóban épen semmi gondot nem fordítottak. (De még máskor se!) Legtöbb kellemetlenséget, sőt szerencsétlenséget okozott a hó, melynek elta-karításához nem rendelkeztek elég erővel. Csupán magának hét balesetről van tudomása, melyeknek kizárólag az utak sikkossága volt az okozója. (Ugy látszik, az érdekeltek, mint ren-desen, úgy most sem respektálják a főkapitány „szigorú” rendeletét. Hja! drága a hamu meg a fűrészpör.) Kiküldésolja, hogy az utcáseprést csupa elyengült öreg emberekkel végeztetik. (Öreg honvédek!) Erre vonatkozólag a polgár-mester megjegyzi, hogy azok többet dolgoznak, mint a fiatalok, mert már hajnali 2–3 órákor hozzálátanak. A *pénzügyigazgató* jelentéséből ideiktatjuk, hogy az esedékes kincstári követe-lések összege 888 445 ft 91 kr., erre betölti 814 301 ft 89 kr., maradt hátralék 74 144 ft 02 kr. A lefolyt hóban 2511 adóinté lett ki-hozatva, zárolást 178 esetben folytatatosí-tottak. Kültetett 30 árverés, de egy sem lett megtartva. A *főmérnök* jelentésénél szívé té-tetett az országutak fedanyagának pazarlása. Tény, hogy az utakat — különösen az állami-akat — oly durán látják el a durva kavicssal, hogy az igit állatok megsántulnak rajta s a koc-siskok ugyszólván kénytelenek a gyalogosok részére föntartott útszélken hajtani. A főispán kérelmére kész örömmel kölcsönzik ki a város heugerezőjét az áll. mérnökségnek s egyben a városi mérnök utasítatik, hogy a fedanyaggal jobban gazdálkodjék.

— **A vízvezeték.** A vízvezetési mű tárgya-lására kiküldött albizottság f. hó 9-én a pol-gármester elnöke alatt ülést tartott. Ez al-kalommal a polgármester előadta, hogy a múlt év február havában hirdett pályázat sikere-lségének okát a tulszigorú feltételekben látja, azért kívánatosnak tartja, hogy a pályázati feltételek megfelelően módosíttassanak. A bi-zottság bő eszmecsere után több lényeges mó-dosításban állapodott meg, melyekből közöljük a következőket:

A koncesszió 50 évről 60-ra kiterjesz-tendő;

ha a növekedő vízszükségletet az Aszaly-völgyből kellően állítani nem lehetne, úgy a

— **Diplomata akartam lenni . . .**

— Egy véletlen kötött meg egy szencsétlen szám, a hat . . . Junius hatodika volt. Ké-szülttem egy vizsgámra, egyelőre az önkéntesi tiszti vizsgát készítettem letenni. Akkor már szegény fiú voltam, az apánk meghalt és bizony nem restellem bevallani, ránk fért egy kis pénz. Rajzoltam egyik másíknak, vagy segítettam a feladataikat kidolgozni, persze éjszakánként. Ké-rem egy szál fagygyertya mellett. Akkor erősödött meg egy a szemem, hogy most már akár sötétben is látok . . .

Az asszony kiment a theaforralóval, Bar-tos egész közel hajolt hozzám, a mig mondta:

— Kérem ezek odaát — a férfi barátom, per-tu pajtásom volt — nem tanult egy makk-nyit, inkább kártyázni járt el, de fizetni tudott, — mondom ennek én készítettem el a rajzot, valami csatateret volt, igen komplikált, öt fo-rintot fizetett érte. Jelest kapott rá, engem elbuktattak. Junius hatodikán volt, szerencsét-len szám. Üldözött utána a fátum mindenütt, nyomtak, szorítottak, hogy utoljára olyan lett az én ambícióim, mint a rongy, szétmállott. A barátom, a ki soha sem küzdött, soha sem tanult, ma ur: én foltos cipőben járok és sokszor éjszakánként keresztül nem tudok aludni a gondtól, hogyan fizetem ki hónap elején a mérsárost. De ezt kérem a feleségem se tudja. Minek rontanám el az ő éjszakáját is sze-génynek . . .

a város díjtalanul engedi át a vállalkozónak az általa szabadon megválasztott vízterületet;

a 6) év elmúltával az egész mű a város tulajdonába megy át;

a városnak jogában áll a művet 10 év letelte után az építési költség 15%-ának ráfi-zetésével magához venni;

a 30.000 korona bauxitpénzt a vállalkozó a mű kifogástalan üzembe helyezésekor vis-zsakapja.

Ezen javaslatot a további intézkedések megtétele végett a legközelebbi városi közgyű-lés elé terjesztik.

— **Sakk.** A „Székesfejérvári sakkos társaság” elnöksége tudatja a tagokkal, hogy Schlechter bécsi mester feltételeken kilitásba helyezte, hogy vasárnap, azaz folyó hó 14-én városunkba érkezik és az „Otthon” kávéház külön helyiségében a tagok részére sakk előadást tart.

A belv. Kath. Kör felolvasó estélye. A székesfejérvári Katholikus Kör 1900. január 14-én este 5 órákor a cisztercita rend fogv-násiumának disztermében *felolvasó-estélyt* tart, a következő műsorral: 1. „L. exilé” (A számuizott). Fantasia caracteristique. Szerző: Kafka J. 2. „Cserebogár.” Magyar ábránd Mihályi Ignác-zól. Mindkettőt zongorára előadja: *Tóth Emmi* kisasszony. 3. „Spiritusus.” Irta és felolvasa: *Pék Gyula* realiskolai hittanár. 4. „Biquitellen.” (apróságok): a) Allegretto scherzando; b) Tempo di Menuetto; c) Poco allegro. Hegedűk: *Pollo* és zongorára *Dvorák* Antalról. Előadja: *Friszky Richard* karmester vezetése alatt az V. honvéd kerület zenekarának több tagja; zongorán kíséri: dr. *Kucifel Ferencz* székes-egyházi karnagy. 5. „Atilla Róma alatt.” Szá-valja: *Tóth Emmi* kisasszony. 6. „Munkások hara.” Boieldieu „Vörös sapkás” című dalművéből. Előadja: a kath. kör énekkara.

— **A viharzó ágyuk** kipróbálásának aka-dályáról, a puskapor drágaságáról az egyik mult számunkban megemlékeztünk. Ez ügyben a delegáció hadügyi bizottságának a hónap 4-iki ülésén *Ernszt Kelemen* is felszólalt, azzal a kéréssel fordulva a közös hadügyi-miniszterhez, bocsátán a löport mezőgazdasági célokra, különösen a jég-felhők elűzése cél-jából önköltségi áron rendelkezésére. A had-ügyminiszter válaszában erre *hajlandónak nyilatkozott*, egyuttal közölte, hogy kísérleteket tétet oly irányban, nem lehetne-e a viharűzés céljaira olcsóbb puskaport használni. Erre nézve azonban a kísérletek még nincsenek befejezve.

Vörös volt, a hőmloka gyöngyözött. Én csöndesen ültem helyemen s valahogy úgy éreztem magamat, mint azok a gyerekek, a kiknek mesét mondanak előbb s aztán rájönnek, hogy abból igazában egy szó sem igaz s csak a jó-akarók találták ki ideig-óráig tartó bolon-dításukra.

Szinte kellemetlen volt vele találkoznom másnap. Pedig egészen a régi volt szürke überziecherében, mintha nem is az az ember lett volna, a ki akkor este. Sietve köszönt, mintha restelkedett volna előttem s egy virágüzletbe tért be. Az utcán mindenütt egy nagy szen-zációról beszéltek, a helyi lapok hasábas cik-keket hoztak róla s magam is eltűndöttem a tegnap és ma között. Tegnap fejedelmi estély, selyemruhás hölgyek, frakkos, egyenruhás urak, ma egy csomó rubrikázatlan összeg, egy hideg golyó a halántékban. Aztán egy egyszerű te-metés a kerületi bonczoló-házból. Mindössze egyetlen koszorú hevert az olcsó koporsón, azt is csak úgy odadozták a kórházi szolgálk. Az én barátom fekete szalonkabátjában jött velem szemközt, pedig vaczogott a foga s csipős ózai szélben. Csak annyit mondott a mikor a kezét nyújtotta:

— A sirnál mindent megbocsátunk.

De mintha még most is restelkedett volna egy kicsit.

Mégsem egészen mese a mese.

kat. Az anyjuk szőpen lefektette őket. Én meg nem tudtam hova lenni a családokozástól. Ho-gyan, tehát ez volna az a Bartos, a ki fél óráig takarítja cipőjét a sártól, hogy a felesége szobáját megkímélje és ölébe veszi a kis gyere-két, ha az asszony nem ér rá, hogy elcsitítsa. S most? — Valósággal pazar és csendháborító. Egy pezsgős poharat úgy vág a földhöz, hogy izzó-porrá török. Ez az élet, — mondja, ennyit ér. És ömlik belőle a szó. Bartosné szinte restelte, amint odasugta nekem: kérem nincs a pezsgőhöz szokva, hamar megárt neki. Az ura meghallotta és szinte rekedt volt a hangja:

— Te mondd? — hisz tudod, hogy volt azelőtt régen-régen . . .

— Kérem, nagy házunk volt, nagy családunk és belőlem diplomát akartak nevelni. Jó eszem volt kérem, bevallom őszintén és jó ta-nuló is voltam. Nincs benne semmi, nem di-csekvésből mondom. Mutassa csak lelkem az érettségi bizonyítványomat! — fordult az asz-szonyhoz.

— Ugyan Gábor, — restelkedett amaz. De az embernek megint rekedt volt a hangja:

— Mutasd, mutasd!

Az asszony szinte ingerülten felelt:

— Nem tudom hol van . . .

— Jó, jó, — majd elhoxom én, nincs benne kérem, semmi, nem dicsekvés . . .

Es kitergette előttem a megsárgult pa-pi-rost. Csupa jeles végig. Es a szemem csillogtak.

— **Az önk. tűzoltó egyesület évi közgyűléséről** részletes tudósítást hogy a múlt számunkban, egyuttal jeleztük, hogy az egyesület belső életében előfordult, nevezetesebb mozzanatok ismertető előzői jelentésről is megemlékezzünk.

A **Verger Tamás** titkár buzgalma dícsérő terjedelmes évi jelentésből, mint legfontosabbakat, kiemeljük a következőket. Az elmúlt év folyamán az egyesület szorgalmas munkát alaposan rendbehozta az eddig meglehetősen elhanyagolt levéltárt s hogy ez mennyi vesződéssel járt, kitűnik abból, miszerint még a rendőri karhatalmat is igénybe kellett vennie. A választmány 11 ülésén és 2 értekezleten összesen 98 tételt tárgyalta le. A választmány által megindított taggyűjtésnek, **Pénzes Imre** építész, **Herczeg Hugó** vál. tag, továbbá **Nikolsburger Sándor** és **Kolmann János** osztályparancsnokok agilis közreműködése következtében, igen szép eredményre lett, a mennyiben ez évben a pártoló tagok száma 120-szal, a működő tagoké pedig 14-gyel szaporodott. A pártoló tagok száma eképp ma már 402. A törvényhatóság az 1899. évben 2499 frt 24 krral segélyezte az egyesületet. Ez összegből 1423 frt 49 krt egy tűzifészkendő és egy motola kocsi beszerzésére fordított. **Egyetlen szükségesnek** látszott az alapszabályok megváltoztatása, azért a titkár el is készítette, amde annak elugradása, a tűzoltósággal szerkesztett kapcsolatban hozandó mentőegység végleges rendezése, elhalasztott. Sajnálatosul említi ki a jelentés, hogy a lefolyt évben tartott brassói országos kongresszuson az egyesület részt nem vehetett, de egyuttal remények fejezi ki a jövőt, hogy a jövő évben nem lesz ok az elmaradásra, mert „a működő csapatnak, tapasztalatok ezéjéből, ilyenmódi kiküldetése nem csak akadályt, hanem **nagyon is szükséges és kívánatos.** A városi tanácsnak ily irányú átiratából kifolyólag elhatározta a választmány, hogy a Budapestben évenként tartatni szokott tűzoltó tisztí és altisztí tanfolyamra jövőben a működő csapatból lehetőleg 3 tagot küld, hogy azok a kellő képeket megszerezve, a többieket oktathassák s így elenyészessék azon kifogás, hogy a működő csapat nem rendelkezik vizsgázott tisztekkel, illetve altisztekkel.” Mint „közismert tény” említi a jelentés, hogy a volt parancsnokok elvesztése után a működő csapatnál **nagyon is riszós helyzet állott elő**, mely majdnem annak **sztűllésére** vezetett. Továbbá szól az ezen időben lábrakapott fegyverzetlenségről és tulkapasokról, melyek épen nem emelték a csapat tekintélyét. Elismeréssel adózik az új parancsnokok fáradságtalan ügybuzgalmaért, kik a reorganizáció körül nagy tevékenységet fejtettek ki, habár az összes vizsgálásokat egy-csapásra nem is tudták megszüntetni. Itt méltatlankodással emlíkezik meg a jelentés a pár hónappal ezelőtt történt hírlapi „támadásokról” melyek következtében a működő csapat összes tagjai lemondani készültek s csak a választmány bizalmi szavazata által nyújtott elégtétel után voltak hajlandók kiengesztelődni. Majd az egyesülettel szövetségre mentő csapat áldásos működését ismerteti a jelentés. A mentő csapat dr. **Bierbauer Viktor** főorvos és dr. **Palánszky Miklós** ker. orvos vezetésé ajatt, fennállása óta (1898. decz. 12.) 98 esetben sietett a szenvedők segítségére. (A mentési esetek száma ezideig, tehát alig 13 hónappal alatt, meghaladja a százat.) Az elmúlt évben adományokkal gyámoltították az egyesületet: a déli-vasúttársaság 100 frttal, **Töltényi Antal** 100 frttal, a székesfejérvári és fejérmegyei takarékpénztár 25—25 frttal, a kereskedelmi bank 30 frttal, az **Elő Magyar** és **Phönix** bizt. társaság 25—25 és a **Fonciére** 20 frttal, azonkívül még számosan kisebb nagyobb összegekkel. Végül panaszokdó szavakban emlékezik a jelentés a földmívelő osztály lépten nyomon tanúsított közönyéről, sőt ellenszenvéről, de reméli, hogy a jövőben mindez megváltozik.

— **A kath. legényegylet bálja.** A székesfejérvári katolikus legényegylet ifjúsága 1900. évi január hó 21-én a „Fehér-bárány” nagy termében, saját házalajára javára zártkörű **táncvigalmat** rendez. Belépti személyjegy 1 korona, családjegy 3 személyre 2 korona 40 fillér. Jegyek előre válthatók **Knazovitzky Béla** üzletében **Nádor-utca.** A zenét **Csanyi**

Károly zenekara szolgáltatja. Kezdete 8 órakor. Izletes ételek és italokról jóhírnevű vendéglős gondoskodik, fellüpfetések köszönettel vétetnek és hirlapilag nyugtáztatnak.

— **Köszönetnyilvánítás.** A székesfejérvári ev. ref. jótékony négyeslet egy polgári leányiskolai növendéket teli ruhával látott el, mely nemes tényeért elismerő közzévetet mond gróf **Festetics Benő** kir. tanfelügyelő.

— **Közzgyűlés.** A székesfejérvári Katolikus Legényegylet f. hó 14-én d. e. 10 órakor tartja saját helyiségében (Kossuth-utca évi közgyűlését, melyre az érdeklődő közönséget mely tisztelet meghívja az **elődülés**.

Községi tisztújítás **Eresböl** írják, hogy ott e hó 9-én tartották meg a községi tisztújítást. Biróvá a köztisztviselőket örvendő **Károly Zsigmond** választott meg általános szótöbbséggel. A most megválasztott bírósághoz Eresiben a remények egész láncolata fűződik, amit úgy hiszünk, hogy egyszerűsége és szorgalma által be is fog váltani. Megválasztott továbbá, törvény bírónak: **Kökcs János**, pénztárnoknak: **Schäffer Pál**, közgyámoknak: **Géray Sándor**, Községi előjárónak: **ij. Tolnai István**, **Preffer Kázmér**, **Prigl József**, **Hermann Ignác**, **Bulat Tamás**, **Mészáros Mátyas**, **Milasin Péter**, **Desaja Gábor**, **Hufnagel Lajos**, **Lumas József**, **Raczki Antal** és **Flachner Gyula**.

— **A vízivárosi Hazafias Asztaltársaság** e hó 21-én este 7 órakor a **Városi** alsó-királysori vendéglőben táncvigalmat rendez. Belépti-jegy egy személyre 1 korona, családjegy 1 korona 60 fillér. A mulatság visszatérővel a szegény iskolagyermekok felhalmozására fordítanak.

— **A pákozdi templom tolvajja.** Vízkereszt napjára virradóra feltörve és kifosztva találák a pákozdi református templom perzselvét. A lelkes nyomban jelentést tett az esetről a esendőrségnek, mely a tetteseket **Pári Gábor**, **Gölle József** és **Törzsök Sándor** 11—13 esztendő harangozóknak személyében kinyomozta. Az elvetemült gyerekeket, kik a perzselében talált néhány forintot szivarra, pálinkára már elköltötték, följelentették a székesfejérvári törvényszéknek.

— **Szőlőgazdászati előadás.** A földmívelésügyi miniszter az ország fontosabb bortermelő központjaiban többnapra terjedő **népies és ügyességi** szőlő- és borkészítési tanfolyamok tartását rendelve, ezek Székesfejérvárról **Tóth Károly** szőlőszeti és borászati tanfelügyelő által f. évi január hó 18-tól 23-ig fogának a városához gyűléstermében megtartatni. Ez alkalomból a városi tanács értesíti és fölhívja mindazon szőlőművelőket, borkészítőket s mindazokat, kik eziránt érdeklődnek, hogy a jelzett szakelőadásokon a kitűzött időben és helyen megjelenni sziveskedjenek annyival is inkább, mint hogy ezen tanfolyamokra a földmívelésügyi miniszter igen nagy súlyt fektet, s gyakorlati értékének fontosságát tulajdonít. Az előadások programja a következő lesz:

1. **Phylloxera** ellen való védekezés általában. Tervkészítés a szőlőtelepítéshez. Talaj előkészítő munkák. Előadás január 18-án d. e. 10—12 óráig. 2. Előkészületek a szüretre. Okszerű szüretelés. Az erjedés lényegének ismertetése. Előadás január 18-án d. u. 1/25—1/27-ig. 3. Öltványozások kezelése általában. Öltási módok ismertetése. Alany megválasztás, s anyatelep kezelése. Előadás január 19-én d. e. 10—12-ig. 4. Must és bor alkatrészek ismertetése. Borok készítése. A jó pince kellékei. Előadás január 19-én d. u. 1/25—1/27-ig. 5. A szőlők szénkéngzéséről általában. A szőlővesző megszédése, kezelése és elvermelése. Előadás jan. 20-án d. e. 10—12-ig. 6. Must lenyálkázás és szellőztetés. Borkezelés és elvermelés. Előadás január 20-án d. e. 1/25—1/28-ig. 7. Borbetegségek. Az 1893. évi XXIII-ik t. cz. ismertetése. A mesterséges borok készítésének és forgalomba hozatalának tilalmáról. Előadás január 21-én d. e. 10—12-ig. 8. Homoki szőlőművelés általában. Előadás jan. 21-én délután 1/25—1/27-ig. 9. A szőlők állandó évi munkái. Előadás jan. 22-én délelőtt 10—12-ig. 10. Pinczeszövetkezetek. Előadás január

22-én d. u. 1/25—1/27-ig. 11. A szőlő állati ellenségei, tenyésztési, erdművi és gomba betegségei. Előadás jan. 23-án d. e. 10—12-ig. 12. Összesítés és átnézet az előadottaknak. Előadás jan. 23-án délután 1/25—1/27-ig.

— **Halál a pataokban.** **Gadl Ferencz** 73 esztendő váall lakos kedden délután disznóölésnél segédkezett **Botka Vilmos** ügyvéd házában. Késő este kissé ittas állapotban ballagott hazafelé s a Dréher-féle, ugynevezett „czifra kert” mellett levő kőhidon véletlenül megcsuszott, még pedig oly szerencsétlenül, hogy hanyatholok leesett a befagyott sekély patakba. A közelben akkor egy lélek sem járt, maga pedig nem tudott kiszabadulni a jégfalak közül s így ott lelte halálát. Holttestét másnap reggel találták meg a hid alatt.

— **A bélyegmizériához.** A posta és távrendi tarifa megváltozott s a régi postai értékpénycsek nem alkalmasak az új postadíjak németnyikének kifejezésére, írja a kormány egyik felhatalmolt. Tehát azokat az értékpénycseket, a nyolc és a régieket kiegyenlítő, az új díjszabásban kitűzött összegre új év napján ki kellett bocsátani. Ezek: az 1, 5 és 25 filléres levélbélyeg és az 5 filléres levelezőlap, ezek nélküli pótdíj 7 filléres díjtételt kifejezni lehetetlen volna. A régi bélyegkeket bevonni azonnal nem volt szükséges, sőt az államra káros is lett volna, mert hiszen azokból még nagy mennyiség állt rendelkezésre, s akkor, mikor egyenesen a nagvarázat mondja, hogy a régi 5 krajczáros levélbélyeg tíz filléresnek tartandó és használatos, igazán nincs tárgya az újítás kapcsán itt-ott tapasztalható érzékenykedésnek. Az eddigi bélyegke, bélyeges postai nyomtatványok még három hónapig maradnak érvényben, aztán fogja a kereskedelmi kormány azt az időpontot kitűzni, amikor teljesen értéktelenné válnak. Három hónap múlva kibocsátják azokat a már készletben levő új bélyegeket.

— **A nagy-perkátai kath. kör** évi közgyűlést, folyó hó 7-én vasárnap tartotta meg szűkülőleg megtelt körhelyiségében. Késő kör van, mely nagyobb tevékenységet fejtett volna ki a körvezető restauráció ügyében, mint eme kör. Még csak öt éves, kezdte vagy 40 lelkes kath. férfit, jelenleg 110 tagot számlál. Nem volt egy zöld asztalon kívül semmije, s most van 200 kötet könyve, 126 métermássa garajja, van temetkezési egylete s van a körnek virágzó fogyasztási szövetsége. De a kör társadalmatlan, lankadást nem ismerő plébános elnöke nem eme elért anyagi sikernek örvend, bár jólesik szívének, hogy reá bízott hívei földi jólétben is gyarapodnak; hanem örvend annak, hogy tért hódít a kath. meggyőződés, a kath. öntudat; hogy a kör tagjai nemcsak a kath. névnek, hanem a kath. életnek hordozói. Ime egy kör, hol a kártyát kiszorította a sakk, a körhelykedés, a jóanság, a káromkodást a tisztességes beszéd. Elmondhatjuk, hogy nincs az az előkelő társaság, hol tisztességesebb beszédet hallanánk, hol tisztességesebben tudnának elszórakozni, egyezzer mászor mulatni is, mint e körben. (Ita pedig, hogy az elnök szíve annyira összeforrott e körrel, hogy itt keres és itt talál egyedül szórakozást; s a kör tagjai bármilyek este, ha jönnek a körbe, tudják, hogy ott találják elnöküket. S szóval, elmondhatjuk, hogy e kör jól teljesíti misszióját, mert jó vezetője, jó elnöke van, ki nemcsak a címet hordja, hanem e címnek megfelelő kötelezettséget is teljesíti.

Az elnök megnyitójában örömeinek adott kifejezést, hogy körünk működése nem meddő, hogy céltudatosan halad előre. Hogy minden évben tud valamit felmutatni, hogy a kör tagjai ragaszkodnak a körhöz, ragaszkodnak ő hozzá, elnökükhöz, kit minden vállalatában szívesen segítenek. A kör ez évi működéséről számolt be azután a titkári jelentés, megemlékeve azokról a számtalan gyűlésekről, a fogy. szövetséget, a temetkezési egyesület érdekében, melyeket nem egyszer az éjjeli oszlatot fel; de a mely fáradozásnak eredményét immár élvezük. A gyűlés azután jegyzőkönyvi köszönetet szavazott **György Terézia** grófnőnek,

a kör jóltevőjének, ki az egész könyvtári készletet, a magtárnak 180 mérő gabonát volt kegyes adni. Jó kedvben s a jobban újra megerősödve oszlottak szét a tagok, élve a kör szeretett elnökét. Adjon Isten minden kath. körnek ilyen elnököt.

A polgári pinceszövetkezet. A boldogult Batthyány Géza grótnak a szövetkezeti téren legjelentékenyebb alkotása gyanánt hozhatjuk föl a *Lajos-telpi*, „Batthyány-pince” nevű borászati szövetkezetet, mely egyrészt a korán elhunyt gróf, mint a Lajos-telpi szőlők tulajdonosa, másrészt az ottani szőlőmunkások közreműködésével jött létre. A szövetkezet célja a nevezett szőlőtermésének szüretelése, a termés okszerű kezelése és értékesítése. A szerződés szerint a Lajos-telpen a feles rendszer a szőlőtelepítésnél jól bevált. Kétségtelen, hogy a szakcséri vezetőknek köszönhető, hogy ezen szőlőtelep ma már az ország egyik legszebb szőlőbirtokának mondható, melyre büszkén mutathat minden egyes telepes. A gazdasági eredmény azonban teljes csak akkor lesz, ha a szőlőtermés szüretelésénél s a bor kezelésénél is értékesítésénél a szakcséri vezetés szintén érvényesül. Ez csak is úgy történhetik, ha az összes érdekeltek a közös cél elérésére a kellő formában egyesülnek; mert ez által lehető lesz, hogy mindegyik telepes termése a legelőkeltebb kezelésben részesül és a legjobban értékesíthetők. Ezen cél szem előtt tartásával a tulajdonos gróf a telepen egy minden kívánalomnak megfelelő s a mo'rn pinceszövetkezet minden külkeivel felszerelt pinczét állított föl, melyet használatul az egyesülők céljaira följárított. Az alapszabályok intézkedéseket tartalmaznak a szőlőtermés beszállítására és azon előlegekre nézve, amelyek az egyes tagok követelhetnek. Kimondják, hogy a pinczét és annak felszerelését a tulajdonos bocsátja az egyesület rendelkezésére. Ő rendeli ki a szakértő igazgatót és pinczemeszt. Az egyleti igazgató támogatására, az egyleti költségűlés, az egyleti tagok közül a szavazatok egyszerű többségével, egy úgynevezett „egyleti tanácsot” választanak, melyben az egylet ügyei esetlegesen megvitatottak. Az egyleti tanács 12 tagból áll, kik közül minden negyedik évben három tag (a választás sorrendjén) kilép, de újra választható. A tanács tagjai díjazásban nem részesülnek. Az egyleti tanács kezeli a szövetkezet vagyonát, adja az alapszabály értelmében az előlegeket és osztja ki a bor értékesítése után a telepeseknek kijáró összegeket. A kiosztásig a boreladásból befolyó összegeket mindenkor egy a tulajdonos gróf által erre fölkérendő pénztárhoz fizetettnek be s az igazgató csak annyit tarthat a készpénztárból, amennyi a folyó kiadásokra szükséges. Az egyleti tanács gyakorolja az ellenőrzést az egylet ügyeinek állatása körül s e végből egy könyvvizetést alkalmaz, a ki a szőlő lemozatásánál folyton jelen lenni s bárczákat kiállítani tartozik. A könyvvizetést fizetése egészen az egylet terhére megy. Ugyancsak az egylet terhére megy azon segédmunkások fizetése, akik a szüret befejezése után a bor kezeléshez szükségesek. Ellenben azon munkásokat, a kik a szüretelési teendőkre fogadtatnak föl, a gróf fizeti.

Hatósági munkaközeletítés. Három hónapja, hogy Hegedűs Sándor kereskedelmi miniszter tárgyalásokat indított meg a székesfővárossal és a budapesti kereskedelmi és iparkamarával egy hatósági munkaközeletítő hivatal létesítése ügyében. Ugy a székesfőváros, mint a kamara készséggel siettek a kormány fölhevásának eleget tenni, megszavazva egyenként évi 10 000 koronát az intézet céljaira, míg a többi, körülbelül évi 15–16 000 koronát tevő szükséglet fedezését, tárczája terhére, Hegedűs Sándor miniszter vállalta el. Azóta elkészült az intézet szervezeti szabályzata, melyet a miniszter előbb a két társfővárosi hatóság és az ország iparegyesület képviselőivel, majd a munkások különböző csoportjainak küldötteivel tárgyalott, utóbb pedig meghallgatta az iránt az országos ipartanács előkészítő bizottságát. Az a körülmény, hogy Hegedűs Sándor miniszter egyrészt ennyi különözö testület véleményét hallgatta meg ez ügyben, másrészt másrészt, hogyvonta ebbe a munkásoktól legul-

zobb csoportját is és annak is módot adott véleményének nyilvánítására: bizonyítja leginkább, hogy a miniszter mily komolyasággal veszi ezen ügyet, s mily nagy súlyt fektet arra, hogy abban minden elfogadható szempont érvényesülhessen. Ezen vélemények meghallgatása és mérlegelése után a miniszter végleg megállapította az intézet szervezeti szabályzatát. Leglényegesebb a szervezetnek a választmány és a végrehajtó-bizottság összeállítására vonatkozó rendelkezése, mely szerencsés megoldásnak tekinthető, a mennyiben az egyenlő számban képviselt munkaadó és munkásoktól mellett teljesen pártatlan hatósági elemet visz be az intézménybe és ezzel biztosítja annak minden tekintetben pártlan felüli állását. Hegedűs Sándor kereskedelmiügyi miniszter az új intézményt február hó első napjain már életbe is kívánja léptetni és ezzel megoldást fog nyerni egy évek óta függőben levő ügy s a szociális aspirációk terén tovább haladtunk ismét egy lépéssel. A szabályzat jóváhagyásával egyidejűleg a miniszter fölhevást intézett a székesfőváros közönségéhez, a budapesti kereskedelmi és iparkamarához, valamint az országos iparegyesülethez, fölhev, hogy kiküldötteiket a választmányba legkésőbb január hó 25-ig válaszásk meg és egyuttal utasította a székesfővárosi tanácsot, mint másodfokú iparhatóságot, hogy a betegsegélyző pénztárak által legkésőbb január hó 28-ig ejtessen meg a munkás tagok választását. Ha a hatóságok és testületek a kitűzött határidőket betartják, akkor mi sem áll útjában annak, hogy Hegedűs Sándor miniszter első szociális alkotása: az első hatósági munkaközeletítő intézet megkezdje működését.

— Az élőhalottak felügyelete. Nem egy esetben okoztak már komolyabb szerencsétlenségeket azok a kórházakban élőhalottként eltemetett szerencsétlen elmebeteg, kiket a kórházakból gyógyultként vagy mint már nem közveszélyeseket kibocsátottak. A belügyminiszter az esetleges szerencsétlenségek megakadályozása szempontjából most egy rendeletet bocsátott ki, melyben utasítja egy kórházak igazgatóit, kiknek kötelességévé teszi, hogy az illetékes rendőrhatalóságot figyelmeztessék s különösen már büntetendő cselekményt elkövetett egyénről tájékoztató adatokat közöljenek, hogy állandó rendőri felügyelet alatt tarthassa a rendőrség, — mint az összes törvényhatóságokat, hogy a felügyeletet pontosan és szigorúan teljesítsék. Kiterjed a rendelet arra is, hogy az esetben ha az elmebeteg más hatóság területére távoznék, kötelességévé teszi a felügyelet teljesítő hatóságának, hogy azonnal értesítse az illetékes rendőrséget.

— Jégvágók párba. Krausz Ármin és Diamantstein Jakab vértess-boglári vendéglősök jeget vágattak a minap. Bánóczi Mátyás, Krausz egyik napaszámosa egy reggel bosszúsággal tapasztalta, hogy az általuk előtte való napon fölívagott jeget tisztára eltakarították a hasonlithatatlanul szebb nevű korcsmáros emberei. Egyiköket, Frankert Ferencet, felelőségre is vonta e miatt, mire amaz nem épen hízegő kifejezésekkel utasította vissza a dehonesztáló vadat. Szó szót követett, Bánóczi marokra fogta a jégvágó baltát s azzal a hasonló módon védekező Frankert súlyosan föbeköltöztette. A legyőzött embert társai szállították haza, Bánóczi pedig följelentették a vaáli járás-bírósnál.

Szinház.

TOSCA.

Holéczy Ilona jutalomjátéka.

Ez az est tagadatlanul egyike volt a legfényesebbeknek azok között, melyeket az idei szezonban ezideig láttunk. Sardou nagyhirű színművét, a *Tosca*t láttuk olyan előadásban, a minőnél jobbat eddig nem is kívánhat meg lehetőségen kényes igényű közönségünk. E szép siker nagyrészen Holéczy Ilonának, a társulat eme kedvelt drámai hősnőjének érdeme, kit az idei télen először láttunk olyan szerepben, melyben művészetét egész erejével élvezhettük.

És a közönség nem is fukarkodott a méltó ismerés kifejezésében. Olyan meleg ovációban részesítette kedvenczét megjelenésétől kezdve mindvégig, hogy egy nagy diadalokhoz szokott művész, sem kívánhatott volna annál többet. Virágosó pazar virágkosarak és egyéb, szebb és több, mint bármikor.

Tosca egyike ama parádés szerepeknek, melyek megjátszása minden drámai színésznek legfőbb ambícióját képezi. Ebben az alakban megvan mindaz a nagy lelki indulat, a mi egy asszonyt érdekessé tehet, a galambszelidségtől a démon örvengésig. Nem az életből vette ezt Sardou, hanem a saját legszilajabb képzeletéből és a nagy Sarah számára írta meg, hogy a francziák ünnepeit tragikája ebben ragyogtassa művészetének minden gazdagságát.

A darabot magát legfőlebb riporter szempontból lehet drámanak nevezni, mert irodalmi értékű az még nem kvalifikálja, hogy rákassz halmak benne az emberek. A Tosca és a Scarpiák lelkében már nem is természetes emberi indulatok működnek, hanem az örület csapongásai s a mit a néző ezek láttára érez, az nem a történetet kíséző izgalom, hanem félelem és borzadály. De a ki jól megjátsza ezeket az alakokat, az remeklést tesz s megérdemli, hogy jó színésznek tartsuk.

Holéczy Ilona nagy feladatra vállalkozott, midőn az örvöngő Tosca fekete ruháját magára öltötte, de fényesen megálta a helyét. Vagy inkább sötéten és félcemesen, de épen ez a dicsérete.

Enyelgése a festővel, az első felvonásban élénk volt és természetes. Mégis már akkor látszott a szemén, a mozdulatán, hogy borzasztó tud lenni feltétlenül és bosszúállásban. A mint hogy az is lett később, midőn lelkét föllázította meggyötört kedvesének szenvedése, Ekkor volt legmeghatóbb és legközvetlenebb a játéka, melyben gyönyörűen tükröződött vissza a két hatalmas indulat harca: a szerelem és az üldözöttet feltő könyörület. És a mikor egy emberélet árán győzött az első, egész lényé hiven mutatta a lelki vád megsemmisítő kínjait. A negyedik felvonásban már mint bosszú líhegő démon állt előttünk s ennek a jelenetnek nehéz hatása alól csak akkor szabadult fel a minden mozdulatára feszülten figyelő közönség, midőn a kiszenvetett bűnösnek oly igazán megható módon adta meg a halotti tisztességet. Nagyszerű alakításának méltó befejezése volt a Marió teteme mellett való jelenete. Sikojában, zokogásában valóban élt, örvöngött a szívetreperző fájdalom.

Mellette elsősorban *Kalmár* kell említünk, ki a feketelelkű Scarpiát valóban hatalmas művészettel játszotta meg. Ilyen ábrázolást még nagyon keveset láttak a mi színpadunkon, a hol elvégre is sok színész megfordult a javából. *Déri* Mariója szintén egyike volt a legjobb alakításoknak, a mit ettől e kiváló színésztől eddig kaptunk. Külön dicséret illeti még *Szentmiklósy*, *Kovácsot*, *Szepesit*, *Krémer* és *Pálfi* Mariskát.

F-y.

Szerdán a már másodizben kitűzött „*Bolond*” helyett, egy léha francia bohózat, az „*Uffunlandi kutya*” került színre. A szereplők általában jól játszottak, különösen kitűnt *Szalaky*, a pompás humorral adta a vén kujon képviselőt és *Gazdy* Aranka, a szeleburdi szini nővédek szerepében. Holéczy Ilona, *Déri*, *Szepesi* és *Kovács* szintén kitűnő alakok voltak.

Felelős szerkesztő: Chay Antal.

Apró hirdetés.

Egy teljesen jó karban lévő rövid amerikai szerkezetű kereszt hurozott zongora olcsón eladó. (Esetleg részlet fizetésre is.) Czim a kiadóhivatalban.